

Arrest

nr. 67 354 van 27 september 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn, op 3 juni 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 mei 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 12 juli 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. SOENEN loco advocaat M. FRERE en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 18 juli 2010 het Rijk binnen en diende op 19 juli 2010 een asielaanvraag in. Op 2 mei 2011 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart een Soedanees staatsburger te zijn van Dongola-origine, afkomstig van Khartoum. Sinds 2004 werkte u voor de Algerijnse ambassade in Khartoum. U was er portier en bemande ook de receptie om visum-aanvragen in ontvangst te nemen en door te geven aan de consul. U diende bovendien op op recepties die op de ambassade gehouden werden. Op 25 november 2009 werd u bij het verlaten van de ambassade opgepakt door twee mannen in burger. U werd ergens heen gebracht

en men vroeg u of er Soedanezen naar de ambassade kwamen en wat er gezegd werd over Darfur en Zuid-Soedan. Ze vroegen u ook hen te helpen en hen informatie te geven hierover. U zei hierop echter dat u uw werk niet wou verliezen. Ze zegden u te zwijgen over wat er gebeurd was en dat jullie elkaar nog wel eens terug zouden zien. Hierop werd u vrijgelaten. In maart 2010 werd u weer op dezelfde manier opgepakt en ondervraagd. U werd geslagen en beledigd door de mannen. Ze bedreigden u dat ze u valselijk zouden beschuldigen indien u zou blijven te weigeren mee te werken. U werd toen gedurende één nacht vastgehouden. Ook in april 2010 werd u op dezelfde manier opgepakt maar werd u dezelfde dag weer vrijgelaten. Op 20 mei 2010 werd u voor een vierde keer opgepakt. Nu dreigde men er ook mee u uw verplichte legerdienst te laten doen, die u nog niet gedaan had. Bovendien stopte men drugs in uw zakken en bracht men u naar de politie waar u gedurende enkele dagen werd vastgehouden op verdenking van druggebruik. U werd op borg vrijgelaten. Nadat u uit de gevangenis kwam besloot u Soedan te verlaten. Op 2 of 3 juni 2010 verliet u Khartoum en ging u naar Port Soedan waar u op 18 juni 2010 aan boord ging van een schip dat u naar België bracht waar u op 19 juli 2010 asiel aanvraagde. Na uw vlucht uit Soedan kwamen de autoriteiten bij uw broer langs om u te zoeken en werd hij gedurende één dag vastgehouden. Uw broer werd ook bedreigd.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Vooreerst maakt u niet aannemelijk dat u door de Soedanese autoriteiten zou zijn benaderd om hen informatie te geven. Immers, zoals blijkt uit uw verklaringen had u allerminst een administratieve functie of een functie waarin u zou kunnen beschikken over gevoelige, geheime informatie die circuleert binnen de Algerijnse ambassade. Nergens uit uw verklaringen blijkt ook dat de Soedanese autoriteiten u zouden gevraagd hebben geheime of gevoelige informatie op te zoeken of te spioneren (zie gehoor CGVS, p. 8-9). Er werd u enkel gezegd dat u informatie moest geven over wat er op de ambassade gezegd werd 1 over Zuid-Soedan en Darfur (zie gehoor CGVS, p. 9), maar niet hoe u dat moest doen, ook niet toen u hen meldde dat u dat vanuit uw functie niet zou te weten komen (zie gehoor CGVS, p. 9). U haalt ook nergens aan dat u bepaalde personen diende te viseren of bepaalde onderwerpen over Darfur en Zuid-Soedan van belang waren. De informatie die u verschaft over uw opdracht van de Soedanese autoriteiten is dan ook zeer algemeen en pover. Aangezien u toch vier keer door de autoriteiten zou zijn opgepakt om u uw opdracht duidelijk te maken is het merkwaardig dat u niets meer erover kan zeggen dan dat u alles wat gezegd werd over Zuid-Soedan en Darfur moest doorvertellen, wat merkwaardig is voor iemand met uw functie van portier-receptionist. Verder weet u niet of ook andere collega's van u benaderd werden door de autoriteiten (zie gehoor CGVS, p. 9) of waarom men bij u bleef aandringen hoewel uw functie niet meteen toegang gaf tot informatie (zie gehoor CGVS, p. 8). Bovendien is het merkwaardig dat u naliel aan uw collega's en oversten te melden dat u door de Soedanese overheid benaderd werd (zie gehoor CGVS, p. 9), aangezien zij in zo'n geval misschien iets voor u konden doen om u te beschermen. Het feit dat u naliel deze piste te bewandelen alvorens een vlucht uit Soedan te overwegen, doet verder twijfelen aan de ernst van uw problemen. Bovendien kunnen nog enkele andere opmerkingen worden gemaakt bij uw verklaringen betreffende uw problemen, die de geloofwaardigheid ervan verder ondermijnen. Zo verklaarde u eerst het attest van de Algerijnse ambassade ('Tho Whom It May Concern') overhandigd gekregen te hebben op hetzelfde moment dat u uw verlof ging aanvragen, wat u verder tijdens het gehoor preciseert als zijnde op 24 mei 2010 (zie gehoor CGVS, p. 15). Op het attest zelf staat echter vermeld dat het op 31 mei 2010 werd afgeleverd. U verklaart dit door te stellen dat de directeur het pas op het einde van de maand geeft (zie gehoor CGVS, p. 15), wat echter niet consistent is met uw eerdere verklaring, namelijk dat het u overhandigd werd op de dag dat u uw verlof ging aanvragen. Bovendien is niet duidelijk waarom een dergelijk document pas op het einde van de maand zou afgeleverd worden. Deze inconsistentie in uw verklaringen is van belang aangezien het de laatste dagen voor uw vertrek uit Khartoum betreft. Aangezien op 31 mei 2010 aan u nog een document van uw werkgever werd uitgereikt toont dit aan dat u niet gehaast was Khartoum te verlaten en ook niet ondergedoken leefde aangezien het document stelt dat u tot 31/5/2010 werkzaam was op de ambassade. Verder is het merkwaardig dat, hoewel uw broer, volgens uw verklaringen, voor u borg stond (zie gehoor CGVS, p. 10) en hoewel u nog in contact bent met hem (zie gehoor CGVS, p. 2), u niet op de hoogte bent van het verdere verloop van uw eigen zaak (zie gehoor CGVS, p. 13). Niemand volgt de zaak op, u weet zelfs niet wat er op de zitting van de rechtbank werd gezegd en of u al dan niet werd veroordeeld. Wanneer u gevraagd wordt of u niet wil weten hoe uw zaak verloopt, verklaart u dat het niet mogelijk is omdat uw broer de autoriteiten er niet op wil wijzen dat hij er is (zie gehoor CGVS, p. 13). Uit uw eerdere verklaringen blijkt

echter dat de autoriteiten reeds op de hoogte zijn van zijn verblijfplaats en hij zich nochtans vrij kan verplaatsen (zie gehoor CGVS, p. 12), vermits hij in Kordofan voor een Chinees oliebrijf werkt (zie gehoor CGVS, p. 12). Het is dan ook niet duidelijk welk bijkomend risico hij zou lopen door zich te informeren aangaande uw zaak, eventueel via een tussenpersoon. De duidelijke desinteresse voor uw rechtszaak in Soedan vanwege u en uw familie, in tegenstelling tot de vaststelling dat u wel op de hoogte bent van het lot van uw broer, die kort na uw vertrek nog problemen zou hebben gehad, toont echter opnieuw aan dat geen geloof kan gehecht worden uw verklaringen met betrekking tot uw problemen met de Soedanese autoriteiten. Het feit dat u naliet een advocaat aan te stellen bevestigt dit enkel (zie gehoor CGVS, p.12). U verklaart dit wel door te stellen dat een advocaat te duur is, maar dit houdt geen steek aangezien u wel 4.000 dollar kon betalen voor uw reis naar Europa (zie gehoor CGVS, p. 14). Al deze elementen laten toe te concluderen dat geen geloof kan gehecht worden aan de door u beweerde problemen met de Soedanese autoriteiten omwille van uw weigering informatie te geven van de Algerijnse ambassade. De documenten die u in het kader van uw asielaanvraag voorlegde wijzigen niets aan deze conclusie. Immers, aangezien hier uw identiteit, nationaliteit en het feit dat u werkte voor de Algerijnse ambassade niet in twijfel wordt getrokken, wijzigen uw nationaliteitsbewijs, geboorteakte, verlofmelding en werkbadge niets aan bovenstaande motivering. Na het gehoor op het CGVS stuurde u nog een convocatie van de politie van Khartoum Nord op (afgeleverd op 1/6/2010). Vooreerst is het merkwaardig dat u dit document niet eerder liet opsturen door uw broer aangezien u hem wel andere documenten (geboorteakte, attest van tewerkstelling) liet opsturen (zie gehoor CGVS, p. 4) en aangezien hij op dat moment ook al had moeten beschikken over deze convocatie. In dit opzicht is het trouwens opmerkelijk dat u ook uitdrukkelijk werd gevraagd uw identiteitskaart te bezorgen en de enveloppe waarmee u de documenten zouden worden opgestuurd (zie gehoor CGVS, p. 5, 10), wat u echter naliet te doen. Wat betreft de convocatie kan verder worden opgemerkt dat uw naam, zoals u die op de DVZ en het CGVS heeft opgegeven er blijkbaar niet op voorkomt. Het attest maakt melding van I. A. (of A.) R.. Bovendien wordt in de convocatie gemeld dat I. A. R. zich op 6 juni 2010 dient 2 aan te melden voor een ontmoeting met de onderzoeker, wat merkwaardig is aangezien u stelde dat de rechtszitting reeds op 3 juni 2010 zou plaatsgevonden hebben (zie gehoor CGVS, p. 13). Tenslotte is het opmerkelijk dat het uw broer, A. O. A. is die onderaan blijkbaar moet ondertekenen dat hij zelf op 6 juni 2010 naar de afspraak zal komen en er niet bepaald staat dat u op die afspraak moet aanwezig zijn. Al deze vaststellingen tasten niet enkele de authenticiteit van het document ernstig aan maar ondermijnen bovendien uw algehele geloofwaardigheid met betrekking tot uw problemen in Soedan. **Gelet op het voorgaande kan in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld.**

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Als enige middel roept verzoeker in een eerste onderdeel de “Schending van art. 51/4, § 1, 2e lid en § 3 Vreemdelingenwet; Schending van de vereiste van de taalkennis - art. 57/4 Vreemdelingenwet; Schending van een substantiële vormvereiste” en in een tweede onderdeel de “Schending van artikel 1 van het verdrag van Genève inzake het statuut van vluchtelingen, van de artikelen 48/1, 48/2, 48/3 en 48/5, 52 en artikel 62 van de wet van 15 december 1980” in.

2.3. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) blijkt dat de adjunct-commissarissen geen rijksambtenaren zijn in de zin van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 houdende het statuut van het Rijkspersoneel, wat inhoudt dat zij niet worden ingedeeld bij een taalrol, in die zin dat zij enkel rechtsgeldige beslissingen zouden kunnen nemen in de taal van de taalrol waarbinnen zij benoemd zouden zijn (RvS 2 februari 2005, nr. 140.039). Bovendien hebben de adjunct-commissarissen, ten gevolge van het besluit van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen houdende delegatie van beslissingsbevoegdheid aan de adjunct-commissarissen in individuele asioldossiers van 15 januari 2010, de delegatie om beslissingen te nemen in individuele asioldossiers voor de bevoegdheden omschreven in artikel 57/6, lid 1, 1° van de vreemdelingenwet. Derhalve kunnen ze ongeacht hun taalrol, beslissingen betreffende de toekenning of weigering van de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire status bij delegatie ondertekenen. Het eerste onderdeel van het middel is ongegrond.

2.4. Wat betreft de opgeworpen schending van artikel 52 van de vreemdelingenwet, kan niet worden ingezien hoe dit artikel geschonden zou kunnen zijn, daar de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet dat de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 te weigeren.

2.5. Artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerd schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan invoeren. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Verzoeker verklaarde Soedan te zijn ontvlucht omdat hij er als portier en receptionist op de Algerijnse ambassade geïsoleerd werd door de Soedanese autoriteiten, die via hem informatie wensten te bekomen over Darfur en Zuid-Soedan. De asielaanvraag werd afgewezen omwille van talrijke vaagheden, onwetendheden en incoherenties in verzoekers verklaringen die de geloofwaardigheid van het asielrelaas onderuithalen.

3.2. De commissaris-generaal verwijt verzoeker terecht dat zijn verklaringen vaag en incoherent voorkomen. Voor zover verzoeker meent dat hij zijn land van herkomst dient te ontvluchten omdat hij er geïsoleerd wordt door de autoriteiten, die hem ertoe zouden dwingen om voor hen te spioneren op de Algerijnse ambassade en hem hiervoor zelfs vier keer zouden hebben opgepakt, kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij uitvoerig kan toelichten wat de autoriteiten precies van hem verlangden. Het is dan ook niet ernstig dat verzoeker zelfs niet weet welke specifieke informatie hij diende te verzamelen, en hoe hij dit moest doen. Verzoekers bewering dat hij *“alles wat gezegd wordt over Darfur en de eventuele afscheiding van het Zuiden”* door de Algerijnse diplomaten onderling, kan niet overtuigen nu verzoeker geen toegang had tot dergelijke informatie.

3.3. Verzoekers bewering dat het niet kan *“verwonderen dat iemand in deze positie wordt aangesproken om informatie over te brengen, aangezien het vaak op dergelijke gelegenheden is dat gesprekken worden gevoerd waarbij verzoeker als personeelslid ongemerkt bepaalde gesprekken of informatie kan opvangen die voor de autoriteiten van belang zouden kunnen zijn”*, kan niet overtuigen nu verzoeker ook tijdens zijn verhoor geen nuttige informatie kon geven noch aannemelijk kon maken dat hij voor zijn vertrek inderdaad strategische informatie heeft verkregen. Verzoeker toont niet aan dat dit thans anders zou zijn nu hij geen andere functies in zicht had. Verzoeker beperkt zich dienaangaande tot het louter herhalen van zijn voorgehouden vluchtrelaas en toont evenmin aan dat hij concreet door de Soedanese autoriteiten werd aangesproken aangezien mag verwacht worden dat zij specifiekere welke concrete informatie voor hen interessant zou zijn en de werkwijze zouden meegeven om deze te verkrijgen en door te geven. Verzoekers bewering dat de Soedanese autoriteiten verzoeker eerst wilden *“overtuigen om mee te werken, pas naderhand zou hij meer ingelicht worden”* is strijdig met de verklaringen van

verzoeker dat hij dermate belangrijk zou zijn dat hij meermaals opgepakt en ondervraagd werd. Minstens kan verondersteld worden dat deze ondervragingen gericht gebeurden. Verzoeker blijft bij loutere beweringen die hij niet aannemelijk kan toelichten. Als dusdanig wordt er geen afbreuk gedaan aan de bevindingen van de commissaris-generaal die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing.

3.4. De commissaris-generaal verwijt verzoeker terecht dat zijn verklaringen inzake de datum waarop hij een attest van zijn tewerkstelling aanvraag en ontving van zijn werkgever tegenstrijdig zijn en ook in strijd zijn met de inhoud van dit attest. Verzoeker argumenteert dat zijn verklaringen “*duidelijk verkeerd begrepen*” zijn: “*verzoeker heeft het attest aangevraagd op de dag dat hij verlof aanvraag aan de directeur, maar dit attest werd pas een week later overhandigd. Verzoeker vroeg op dat ogenblik ook verlof, geen ontslag, zodat het niet verwonderlijk is dat het attest later werd afgeleverd aangezien de ambassade er niet van op de hoogte was dat verzoeker niet terug zou komen werken.*” Uit het administratief dossier blijkt echter dat verzoeker letterlijk verklaarde dat “*ik krijg het overhandigd. Zelfde moment dat ik verlof vroeg*” doch naderhand zijn verklaringen wijzigde en verklaarde dat op 24 mei “*Heb toen de aanvraag gedaan, maar de directeur geeft het je pas op het einde van de maand*” (gehoorverslag CGVS, p.15). Aldus zijn verzoekers verklaringen op dit punt wel degelijk incoherent, wat de geloofwaardigheid van het asielrelaas verder aantast.

3.5. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat in zoverre verzoeker volhoudt dat hij gerechtelijk vervolgd wordt en daarom zijn land van herkomst is ontvlucht, minstens mag worden verwacht dat hij weet wat deze vervolging inhoudt en hij de evolutie van zijn proces opvolgt. Verzoeker argumenteert dat hij “*wenst echter niet via zijn broer verdere informatie te verkrijgen over het verloop van zijn dossier. Zijn broer is inderdaad borg voor hem en werd ook sinds het vertrek van verzoeker reeds aangehouden door de autoriteiten. Het is om deze reden dat hij hem niet meer wil betrekken in zijn zaak door hem te vragen zich te informeren naar de stand van zaken in het dossier*” en dat hij “*heeft geen advocaat aangesteld toen hij in Soedan was, niet enkel omdat dit te duur was maar omdat hij wist dat dit geen zin had. Verzoeker was reeds verschillende keren aangehouden, hij kwam vrij van zijn laatste detentie op 20.05.2010, en was ervan overtuigd dat een raadsman hiervoor geen oplossing zou kunnen bieden. Het is immers niet de raadsman zelf die verzoeker zou kunnen beschermen tegen verdere (onofficiële/illegale) stappen van de autoriteiten in zijn verband.*” Aldus bevestigt verzoeker dat hij geen pogingen ondernam om zijn zaak op te volgen en gaat hij voorbij aan het bestaan van andere mogelijke manieren om zich dienaangaande te informeren. Dit kan dan ook slechts op een manifeste desinteresse in zijn zaak wijzen, wat de geloofwaardigheid van het asielrelaas en de vrees voor vervolging verder onderuithaalt. Overigens stelt verzoeker ter terechtzitting dat hij wel nog contact heeft met zijn familie. Hoe dan ook, verzoekers verklaringen inzake zijn vier korte confrontaties met de autoriteiten zijn bezwaarlijk nauwgezet en doorleefd. Verzoeker blijft bij blote, vage beweringen die de waarachtigheid van zijn relaas niet kunnen aantonen.

3.6. De door de commissaris-generaal correct weergegeven tegenstrijdigheden en omissies raken de kern van het relaas en zijn pertinent. Voor het bestaan ervan wordt geen redelijk aanvaardbare verklaring gegeven. Van een kandidaat-vluchteling mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan nagegaan worden of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. De Raad dient vast te stellen na een grondig heronderzoek van de stukken uit het administratieve dossier dat de commissaris-generaal terecht tot de ongelooftwaardigheid van het relaas heeft besloten.

3.7. De door verzoeker neergelegde documenten kunnen de ongelooftwaardigheid van het asielrelaas niet vitiëren. Verzoeker legt een geboorteakte, een nationaliteitsbewijs, een werkbadge en twee attesten van de Algerijnse ambassade in Khartoum neer. Verzoekers identiteit en tewerkstelling op de Algerijnse ambassade in Khartoum worden niet betwist door de verwerende partij. De politieconvocatie is enkel een fotokopie waaraan geen bewijswaarde kan worden gehecht nu dit gemakkelijk te vervalsen is met allerhande knip- en plakwerk (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135) en overigens inhoudelijke gebreken vertoont die de authenticiteit van dit document ondergraven. Verzoekers bewering dat de convocatie niet op zijn naam is maar wel de naam van zijn broer wordt vermeld omdat het “*een convocatie voor de broer van verzoeker [is], die opgeroepen werd om te verschijnen*”, strookt niet met zijn verklaringen op het

Commissariaat-generaal “dat de autoriteiten naar mij kwamen vragen met een aanhoudingsbevel”. Ook verzoekers opmerking “Er is waarschijnlijk een vergissing gebeurd inzake de datum 03.06.2011, aangezien dit niet de datum is van de rechtszaak maar wel de datum van het vertrek van verzoeker uit Khartoem”, is strijdig met zijn eerdere verklaringen “Wanneer was datum zitting? 03.06.2010” (gehoorverslag CGVS, p.13) en doet hoe dan ook geen afbreuk aan de essentie van de bestreden beslissing, met name dat verzoekers verklaringen niet geobjectiveerd kunnen worden. De neergelegde convocaties is dan ook niet ondersteund door overtuigende verklaringen en een geloofwaardig asielrelaas en kan niet volstaan om de incoherenties en hiaten in het asielrelaas en de ongeloofwaardigheid ervan te herstellen. Het “document in het Arabisch” dat verzoeker “net voor het verstrijken van huidige beroepstermijn” nog zou ontvangen hebben en toevoegt aan het verzoekschrift wordt niet conform artikel 8 van het Procedurereglement Raad voor Vreemdelingenbetwistingen neergelegd en bovendien laat verzoeker na de relevantie van dit stuk toe te lichten. Dit ondergraaft op zich reeds het doorslaggevend karakter van een dergelijk stuk.

3.8. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

5. Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig september tweeduizend en elf door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK